

ניתן לצפות בשיעורים נוספים באתר של
מכון מאיר בכתובת: www.meirtv.co.il

ספירת העומר

עיון בפרשת השבוע על פי ה"פרי צדיק"

אדמת קדשו גם חקלאותו ובנין ארצו בכל תוצאותיה המעשיות והקרקעיות תוכן קודש יש להם, ודגל קודש הוא דגלם, ואוצר הקודש, התורה הקדושה, הוא כל מוסד חייהם הלאומיים כמו הפרטיים.

5. אורות עמ' ע"ב-ע"ג; אורות התחיה י"ט

סדר הגאולה ותחית האומה בארץ ישראל צריך ללכת ע"פ סדרי הנבואה של "זורעתי את בית ישראל ואת בית יהודה זרע אדם זורע בהמה", - "זרע אדם לחוד וזרע בהמה לחוד". שלמות הצורה מוכרחת להברא. הנפשות הנוטות לבנין מעשי, לשוב ארצי ולשאיפה מדינית, מוכרחות להתיצר בכל הגונים החזקים הצריכים למדה זו, והאנשים בעלי הנפשות האציליות, מהיי הרוה ומעדני הנשמה, המודיעים, ומזרחים את אור ד' העליון על האומה והעולם, גם הם יצאו אל הפועל בכל מלואיהם. דוקא טפוסים מלאים משפיעים יפה אלו על אלו ומתחברים יחד ליצירת גויה לאומית אורגנית גדולה, שאור חיי נשמה קדושה כבירת כח זורה עליה. החיים האציליים העליונים, כשהם מלאים בכל יפעת גבורתם, הנם ממוסד עד המפחות שלהם נעלים מהיי החמון, שעיקר מעינו הוא תקון המעמד הכלכלי, ואפילו החכם והסופר שבו סוף סוף המוני הוא, ארצי ומעשי, בכל מעינו להיי הזמן והעולם, והקפה רוחנית, עולמית, לא תוצר ברוח: אבל הטפוס השלם של גבורי האצילות מאציל על גבורי הגשמיות את הוד קדשם, ע"י קרני זוהר המופיעים מהם. הגלות לא היתה יכולה להוציא אל הפועל טפוסים שלמים, לא המון גבור, כי הלא מקול עלה נדף מוכרח הוא להיות נרעד, ולא חכמים קדושים ברום עזם, כיון שנסתלקה הנבואה וסר רוח הקודש, גם שרידי הקדושה שנשארו - צפונים ניצוצי גבורתם בקרבם פנימה כגהלים עוממות. כעת כבר הקיץ הקץ, ביאה שלישיית הוהלה [פירושי: הוארה, מלשון יָהַל. וייתכן שצ"ל הוהלה], הטפוס של זרע בהמה הולך ונוצר לעינינו, אבל לא יוכל לבא לשלמות גבורתו וקל וחומר לספוג רוח עדינותו הפנימית ומגמת הבורו להעמיד גוי איתן, כ"א ע"י זרע אדם, שהם קרואים להוצר ע"י גדולת עז קודש, "הנה אנכי והילדים אשר נתן לי ד' לאותות ולמופתים בישראל."

מחקר, ולעומת זה צריך שיהיה כח החכמה כ"כ מעולה ומזורז כמו לא היה כלל כח של אמונה בנפש. "אדם ובהמה - ערומים בדעת ומשימים עצמם כבהמה". ... ולפיכך מחובר הוא פסח לעצרת ע"י ספירת העומר שבבית המקדש, שהיא מחברת את מנחת השעורים, מאכל בהמה, נמית הרגש הטבעית, אל החמים, מאכל אדם, העלוי השכלי הרוחני, "עץ הדעת הטמיה היה". ושני הכחות היסודיים האלה מגלים את כל מלא ערכם ופעולתם, במעמקי הנפש ומרחבי החיים, בהופיעם כל אחד בצורתו העצמית השלמה, באין שום רבר מעיק לו כלל, ובהתכנסם והתקשרם יחד למערכה אחדותית עליונה.

3. אורות עמ' ק"נ-קנ"א; אורות ישראל ד', ט'

האבות משפיעים הם את הצד הטבעי שבכנסת ישראל, ומשה רבנו את הצד הלאומי. והם ממוזגים זה בזה ומשפיעים זה ע"ז. ולעיתיד לבא יתחבר לגמרי משה עם האבות, ויגלה במשיח בצורה כלולה מכל.

4. מאמרי הראי"ה עמ' קע"ט-ק"פ; יום הבכורים זמן מתן תורתנו

בנין הארץ, היסוד הראשי, החקלאות, הלא היא אצל כל העמים רק גורם כלכלי חיוני פשוט, אבל העם אשר הנושא שלו כולו הוא קדש קדשים, וארצו, ושפתו, וכל ערכיו כלם קודש הם, כי הוא כולו ממלא את בטוי הקודש של כל האנושיות וכל היקום כולו, ובכל מקום שקוי אור קדש משתלחים לברכה אינם כי אם ענפים מגזע מטעיו, הרי גם חקלאותו כולה היא ספוגת קודש, והקודש הזה שביסוד החקלאי מובלט הוא על ידי זה שחגיגת ראשית הקציר, העומר, עולה הוא למדרגת עבודת הקודש היותר עליונה, והקרנן המקודש עמו הוא קרבן דבור, שבחיה את השבת. הביתוסיות ודאי לא היתה חרדה על קדושת השבת ושמירתו יותר משומרי התורה הנצחיים, הפרושים, ולא בשביל משמרת השבת ממלאכת קצירת העומר היתה מלחמתם כל כך נטושה נגד המציאות של האפשרות שידחה העומר את השבת, אם לא יפרשו כפירוש הפלסטר שלהם, ממחרת השבת, ממחרת שבת בראשית, אבל מחשבת רעל עמוקה היתה בלבבם. הם, אשר לא יכלו להתעמק בסגולת ישראל המיוחדת, לדעת את עומק הקדש אשר לגוי הקדוש הזה, אשר בשבתו על

1. ליקוטי אמרים ט"ז

וזוהו העומר שמביאים לה' יתברך גם מקציר שעורים שהוא מאכל בהמה כנוצר וכמו שאמרו (פסחים ג' ע"ב) צא ובשר לסוסים וחמורים, אבל מכל מקום הרי ה' יתברך יצרם ויצר מאכלם שהוא המקיים חיותם על כן מביאים גם מזה הראשית לה' יתברך, וכשיעור עומר שהיא מדת מאכל אדם ליום כמו שאמרו במן (מנחות ס"ז). כי כל ההבאות לה' יתברך הוא מצד נפש הבהמית שבאדם, ובשבועות זמן קציר חטים שהוא מאכל אדם אז הוא מתן תורה שהוא להשלים צורת האדם, ומפסח עד שבועות שסופרין לאותו יום הוא השלמת נפש הבהמית כדי שיהיה מוכן לקבל צורת אדם והוא על ידי הקיווי והחיכוך לזה:

ובהתחלה מביא עומר לה' לומר דכל מעשה בהמיית של אדם מישראל כוונתו לטמים, וקצירתו גם כן דוחה שבת שגם הוא מכלל ההקרבה עצמה הגם שאינו מקריב עדיין לה' רק מכין ומכשיר להקרבה. כי אף על פי שמצד ההשתדלות בבחירת אדם עיקר ההשתדלות הוא בכפיית נפש הבהמית דבה שורש הרע מכל מקום מצד שורש נשמת ישראל הוא בהיפך, שהרי מצות מילה הוא מורה על קדושת אותה תאוה והוא נימול לשמונה טרם ידע כלל מאוס ברע ובחור בטוב וכמו שאמר הפייטן מבטן לשמך המה נימולים, ולא עוד אלא אפילו ערלי ישראל נקראים מולים, ואף על פי שהוא צריך השתדלות גדול לבוא לשלימות הקדושה המבוררת בזה שיהיה מנופה בשלוש עשרה נפה להיות ראוי להקרבה מכל מקום גם התחלת השתדלותו כבר הוא בכלל ההקרבה, והתחלה כל שהוא מושכת והולכת עמה הגמר.

2. אורות עמ' קס"ז; אורות ישראל ה', א'

יסוד האמונה השלמה שבלב נובע הוא מתוך מעמק סגולת הנפש שבישראל. לעומתו מכוון קרבן העומר של שעורים, מאכל בהמה, הנוטה רק לרגש הטבעי. אחריו ועל גביו בא יסוד העילוי השכלי והלאומי. אמנם חולשת האדם גורמת, שבהיותו מוכשר למחקר שכלי יוחלש בו יסוד הנטיה האמונית, ובהיותו שלם באמונה הוא עלול למעט בהשכלה והכמת לב. אבל תכלית דרך הישרה היא, שכל כח לא ימעט את חברו, ולא יתמעט על ידו, כ"א יתגלה בכל מלא עזו, כאילו היה הוא השולט לבדו. כח האמונה צריך שיהיה שלם כ"כ כאילו אין לו שום אפשריות של